

Sygn. akt IV CSK 273/20

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku P. L.
przy uczestnictwie P. C.
o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 5 listopada 2019 r., sygn. akt VIII Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierza w ten sposób do

zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnił przypisaną jej funkcję publicznoprawną. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie, jako środek uruchamiający kontrolę wydanego rozstrzygnięcia w kolejnej instancji.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 5 listopada 2019 r. wnioskodawca P. L. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, który oczywistej zasadności skargi kasacyjnej upatruje w naruszeniu art. 211 w zw. art. 212 § 2 k.c. Skarżący nie wskazał bowiem istotnych argumentów wskazujących na niedopuszczalność podziału nieruchomości poprzez wyodrębnienie dwóch lokali i w związku z tym występowanie oczywiście zasadności skargi kasacyjnej. Takiej funkcji nie może pełnić powoływana przez skarżącego okoliczność, iż między współwłaścicielami występują konflikty o charakterze osobistym. Zarzut ten - co należy podkreślić - był szeroko analizowany przez Sąd Okręgowy (s. 6 i 7 uzasadnienia postanowienia z dnia 5 listopada 2020 r.) z uwzględnieniem szczegółowo przytoczonych orzeczeń Sądu Najwyższego w tym przedmiocie. Wyjaśniono, że wyodrębnione lokale pełnią odmienne funkcje (jeden lokal przeznaczony jest na funkcje mieszkalne; drugi to

lokal użytkowy), zaś ustalenia faktyczne nie wskazują, aby między wnioskodawcą a uczestniczką istniał konflikt osobisty o takim nasileniu, aby uniemożliwiać korzystanie z wyodrębnionych części nieruchomości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca - poza wątpliwym powołaniem się na konflikty osobiste z uczestniczką postępowania - nie wskazał żadnych nowych argumentów, które *prima facie* wskazywałyby na wadliwość stanowiska przyjętego przez Sąd Okręgowy w kwestii sposobu podziału nieruchomości wspólnej. Tym bardziej w sytuacji, w której skarżący w skardze kasacyjnej jedną z podstaw kasacyjnych oparł na niedopuszczalnym ze względu na treść art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., w ramach którego zarzucił przekroczenie przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że nie spowoduje nasilenia konfliktu byłych małżonków przyznanie im sąsiadujących lokali i pozostawienie we współwłasności gruntu i części wspólnych. Należy podkreślić, że podstawą oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego są ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Z uwagi na to, że przedmiotem zaskarżenia było orzeczenie Sądu drugiej instancji rozstrzygające o apelacji wniesionej od postanowienia wstępnego Sądu pierwszej instancji o kosztach postępowania kasacyjnego orzeknie ten Sąd, zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie z uwzględnieniem ostatecznego jego wyniku.

jw